

Spider-Man: No Way Home

Spider-Man: No Way Home

Film, USA, 2021, 2 timer 28 minutter

Instruktør: Jon Watts

Medvirkende: Tom Holland, Zendaya, Benedict Cumberbatch, Jacob Batalon m.fl.

[IMDb](#)

[Rotten Tomatoes](#)

Spider-Man: No Way Home har fået en god modtagelse, både fra publikum og kritikere. På IMDb får den hele 8,7 i rating, og 71 i metascore. Så må vi have med en god film at gøre, tænker man.

Men jeg må sige at jeg, i modsætning til mange andre, blev skuffet da jeg så den. Da Spider-Man er en af mine favorit-superhelte havde jeg visse forventninger til filmen. Specielt første gang jeg så den, var jeg skuffet. Anden gang var den bedre. Da kunne jeg bedre sætte pris på filmens visuelle side.

Men hvorfor var jeg skuffet over den? Svaret er, at det er historien der skuffer. Den er tyndbenet og forudsigelig.

Spider-Man: No Way Home starter med, at hele verden ved at Peter Parker er Spider-Man, og pressen er på nakken af ham. Bl.a. J. Jonah Jameson fra Daily Bugle er efter ham. Og det vil han forståeligt nok ændre på.

Peter Parker opsøger så Dr. Strange og spørger ham om han vil hjælpe. Dr. Strange siger ja, og via magi får han verden til at glemme, at Peter Parker er Spider-Man. Men det går galt, da Peter Parker hele tiden blander sig, mens Dr. Strange skal kaste sin besværgelse. Det betyder at grænserne mellem dimensionerne kolliderer og der kommer skurke ind i vores helts univers fra andre universer. Der kommer for eksempel Dr. Octavius/Octopus, og det virker vældig godt når han kommer på banen. Jeg forventede en god historie ud af mødet mellem Dr. Octavius og Spider-Man. Mødet mellem de to fungerede udmærket i Sam Raimis *Spider-Man 2*, som jeg synes er en af de bedste Spider-Man film der er lavet. Men her fungerer det ikke.

Det hele falder sammen som en kage, til det rene ingenting, og Dr. Octavius bliver indespærret af Dr. Strange sammen med andre skurke, bl.a. Green Goblin. Og skurkene bliver således ikke brugt til ret meget i historien.

Hvad der sker videre, skal ikke afsløres her. Og det er heller ikke nødvendigt. Resten af filmen er i de store træk temmelig forudsigelig. Det må derfor desværre konstateres, at *Spider-Man: No Way Home* har en tyndbenet historie. Det er i min verden mærkeligt at kritikerne ikke har kritiseret dette. Hvis Peter Parker ikke havde afbrudt Dr. Strange, havde der ikke været nogen historie. Jeg synes at

det er alt for tyndt et grundlag at spinde en historie omkring. Det gjorde også at jeg havde svært ved at blive grebet af filmen. Og jeg synes også at filmen er for lang.

I stedet for at have en konflikt med et begrænset antal skurke om noget vigtigt, så vælger man at basere hele historien på en fejltagelse lavet af Peter Parker. Havde man valgt det første, kunne det have været en god film. Men historien er selvfølgelig ikke det hele i en film. Der er andre ting der trækker op i filmen.

Film er selvfølgelig først og fremmest et visuelt medie og *Spider-Man: No Way Home* er en flot film med gode effekter. Her tænker jeg specielt på scenen hvor Dr. Strange og Spider-Man er i “the mirror dimension”, spejldimensionen. Den virker, og er meget flot. Og *Spider-Man: No Way Home* er således en vellykket film hvad det visuelle angår. Og skuespillet er fint nok. Der er også god action i filmen, men den er som sagt hængt på en tynd historie. Og den action som er i filmen, gør også at filmen undgår at blive kedelig. Men det er ikke nok til at redde filmen. Og i kvalitet er historien ikke særlig god, specielt sammenlignet med de andre film der er lavet om Spider-Man i de seneste omkring 20 år; hverken Sam Raimis film eller de andre Tom Holland film.

Karakter: 4 stjerner ud af 10

Jóannes á Stykki